

GRANDPIERRE ATTILA

*A MINDENSÉG ŐRJÍTŐ
VARÁZSA*

– agyrakéták –

*TUDATI UTAZÁS JELENTÁGULÁS
A SEMMI A VALAMI ÉS
A VÉGTELEN KÖRVONALAITÓL
BEFELE*

*a VÁGTÁZÓ HALOTTKÉMEK
szövegeivel*

"Mindaz, aminek a lenyomata a lapokon látható, a legmagasabb rendű költészet."

Nagy Attila Kristóf, Élet és Irodalom

"Grandpierre Attila a csillagközi értelmiség korai képviselője"

Csaplár Vilmos, Esti Hírlap

"A Grandpierre versek tehát nagyon mélyről előtörő, nagyon messzire rohanó, olykor dervisként önmaguk körül forgó, fékezetlen, szuggeráló varázsszövegek." Új Péter, Népszabadság

"A versek megforgatnak az univerzumban, s elvezetnek a szédítő távolságok és a bennünk tátongó mélységek kapcsolatba kerüléséig."

Toót H. Zsolt, Magyar Napló

"A Mindenség Őrjítő varázsa dühöngő erővel ugrik neki az olvasónak, s a legvégletebb világok összeugrasztásával már az első oldalakon kiprovokálja az olvasó legmélyebb magánszférájának aktív részvételét, a képzelet tényleges kigyújtását." Sisso, Kapu

"Grandpierre Attila kozmikus világlátással bíró, öntörvényű alkotó...G. A., a rockzenész irodalmi tevékenysége világviszonylatban is ritkaságnak számít, Magyarországon pedig tudomásom szerint példa nélkül álló."

Olasz Sándor, A Tű

"A Mindenség Őrjítő Varázsa kötelező olvasmány mindazoknak, akik szerettek volna már sikítani a Váci utcán, de sohasem merték megpróbálni, és persze mindazoknak, akik meg is tették." Para-Kovács Imre, Magyar Narancs

"Grandpierre a verselésben mágiát gyakorol. Tudati utazásai valódiak." Krausz Tivadar, Magyar Hírlap

tartalom

A MINDENSÉG ŐRJÍTŐ VARÁZSA	9
A MINDENSÉG, A SZÓ ÉS A VALÓSÁG	17
varázslóvá varázsoló	19
a szavak kiözönlése	20
A SEMMI, A VALAMI ÉS A VÉGTELEN	23
a semmin hajózva	25
a valami szorításában	26
gyepál a végtelen	27
az ISMERETLEN eljövetele	28
a valóság születése	30
új világekorszakot akarok!	32
előérzet	34
horror vacui – horror materii	35
a semmi beúszása	36
kozmikus társkeresés	37
ismeretlen szomj	38
a csend titkos páncélja	39
álombeli tünemény	40
az el nem gondolható elgondolása	41
ÉLŐ VILÁGEGYETEM	43
mágikus őrtornyok	45
élő világegyetem	47
pótolhatatlan halhatatlanság	48
tárulj világ	49
ki vele az istenért!	51
a falak növése	52
császármetszés	53
halló, mindenség!	54
villanycsarnokban	55

MEGTÁLTOSODÓ VILÁGOK	57
az éjszaka karmai	59
tombolás	60
tudatpillérek	62
aláírhatatlan történelem	64
A VILÁGÖSZTÖN ÉS A SZERELEM	65
átváltozás	67
rádébredék	68
a csillagok között	71
a papírnap sóházai felett	72
MÉG!	74
szédület, veled	75
hol vagy?	76
roncs fénykép gyertyaláng fölött	77
zászlófelvonás	78
zenétől röpülve feléd	79
a pillanat körei	80
kigyózz velem	82
halálos szél visz	84
IZGALOMBA VARÁZSOLÓDVA	87
dinnye-óda	89
a néma medve	90
meghitt szemérmes óda	91
köznap nemi gyötrelmek	93
a kozmikus úr vízjele	94
mohó érzékelés	95
VALÓSÁGGYÁRAK LŐRÉSEI	97
pókok és talizmánok	99
bumeráng	100
ti már berendezkedtetek??	101
homo sapiens (a mindenség koronája) Éljen!!!	102
az abszolút tökéletesség állandó támadása	104
rózsaszín	106
az elkarmolt gyermekkor	107
valamilyen sors közepén	108

félelem	109
Rózsátövű Ignác, a nagy magyar orvos tiszteletére	110
Galilei és Bruno	111
lényem halk jajszava	112
álombeli fogadás	113
álom-kalickák	114
a jelen megközelítése	115
életvágy	117
VÁGTÁZÓ HALOTTKÉMEK	119
Vágtázó Halottkémelek	121
a halál móresre tanítása	123
hangosbemondó tájakon mázsás tudati parancsokat hirdetni	126
HALLUCINOGEN VERSEK	127
befelé pörögve	129
a negyedik dimenzió zárjaiban	130
túl korán van, mégis felkelek...	131
egyek számú gorilla	132
előhívlak	133
élettengely	134
világbeszéd	136
érzékelés	137
PARÁDÉ, BULI!	139
Vágtázó Halottkémelek és Rituális Színháza, életézés, művészi elképzelések	141
nyelvlecke	143
paranormális hiéna	145
üdvözlés	146
itt az idő	147
A VÉGSŐ SZÍNTÉR	149
a végső színtér	151
jelek üzenete	156
az élet otthona	160

A MINDENSÉG ŐRJÍTŐ VARÁZSA
ezen szavak elolvasásával egyidőben
újabb turnéra indul
fellépésének következő állomása
K É P Z E L E T E D
a felhasznált üzemanyag
É L E T E D
a kilövés helye
ÉBREN ÁLMODÓ AGYAD

szellemed feltornyosul, spirálisan körbe felszáll testedből, hajtja hintóját, szétterül, élesen, nyíltan, élő emberek véghetetlen láncára nyitja szemeit, illanó fürtökre, nem menekedhetnek fájdalmuk hasadékainak tájairól ahol az öröklét pora kavarog gyöngyháztetők eszeveszett tűzragyogásában, megnyílik, kigöngyölődik a gőzölgő pázsit, érintetlen birodalmi nyedek csúszkálnak, ott gurulsz a világokat forgatva, ott kérlek, terjeszd ki sugaraidat, hajtssz gyönyörűséged telepeit ki fényedre, holdak húzzák föl tornyaid. lelkem jármű, átjárok rajta a világok földjén, ahol létem ablak, s átkiáltok: hé!

meddig túrjuk a körülmények hatalmát? ha életedbe kerül is, végy erőt a halálon! mi érdekel Téged? gyere, rámulj ki mindennel! mi érdekel?! mi minden érdekel? mióta érdekel? magadtól érdekel? vagy valaki felkeltette érdeklődésedet? vagy magától kelt fel? mikor érdekelt először valami? miért érdekelt? most is érdekel? a pusztá érdeklődés kinyújtja csápjaidat a mesterien méretre kaszabolt jégablakon túlra, amin sodródsz! a fogaskerekek fülsiketítő kattogásának csendjét leállítja az érintetlen érdeklődés! merő benépesülés, zúgva betör a mámor nyers álomittas hatalma!

gingalló, szentajtó! térülő-forduló szakajtó! a spontán ürülék!
a kalucsnis téboly! égígérő föld! banyászik a fogó neked! ide
a minden cikit! álmodnál ide egy italt? te mit kortyolsz
erről? magázod a tudatodat? megvakarnád az ufómat?

A MINDENSÉG, A VERS ÉS A VALÓSÁG

a semmi a valami és a végtelen

a semmi nem a valami hiánya hanem a minden
mindensége

A SEMMI A MINDEN HATÁRTALANSÁGA !

egy sejtelmes színekből folyó világ áll mindenén túl

Te is zenéből jöttél?

a művészet mint művi utánczás csak pár ezer éves
az élet mesterségessé tévése hívta elő a természet művi
lefedését a mágikus látás kiszorítását a mágikus
művészetet a lényegi világban utazást mű-vi art-i-fikális,
mesterséges termékkel lefedni

hát jöjjön a pofo-pofo-pofozó

paff! paff! pofozó

szilaj poffal pofozó

püfölő

vers

verő vers

ebben a koncnak vetett világban

ahol szakértő ujjak tüntetik el

az UTOLSÓ FOGÓDZÓKAT

amiket elme megláthat és kikiálthat

sorvad az elme

csak dühöngeni ne dühöngjön

úgyis kap elég

andalító peracet

vers, verj

verd fel a nyomokat!

- minden kézlépesre lábtaps

harmonikáznak az utcák -

vérfutotta szemrés-tölcséren forog az ég.
te húzd a hajadat, én meg majd sikítok.
haránterpesz, habosbukfenc
vadidegenek forradalmára vadászok. mindegy, ki kezdi.
lehet, hogy hülyeséget mondok. de ha ráduplázol, talán
kiegyenlítik egymást. meg kéne hívni mindenkit egy
bukfencre. fényes nappal, a körúton, mindenki bukfencezik
és sikít. csak el kell kezdeni.
ha gondolkozok, elmegy az eszem. beleőrülök, ha most nem
őrülhetek meg.
az én páromnak nincs párja.
keresd a tárgyak mélyén tiszta önmagad!

csapóajtó hajt előre! lángoló körmű felhő rejtett énje rettent!
makacs áhítat! vonagló föld meglövigol a semmi!
nekihuzakodott lovas, dühöngő imádat! emlékHzápor,
kidöntött kaszárnyatelepeken furulyázik a szél! megkettőz a
rettegés! könyv-ágyak, hívó test-ágyak, repülő föld-ágyak
ásítanak! felemelkednek a székek, felbúg a kürt és
kigyulladnak a jármukból kiszabadult kövek! erősödik a
fény, erősödik, kapaszkodj! térdepelj a földrengés
káporna-fészkeibe! mert már jönnek, jönnek, akik hússal
jöttek! jönnek akiket megesz a halál! jönnek akiktől szárba
szökken a virág! halált vetni, halál kel ki, csontvázak végén
kucorogva nevet ki! pergő füst iszkol az égnek, halál mozog
virul szimatol! túrhetetlen vággyal ujjongva tépdese
húsomat!
imádkozom a halálhoz, fürdök benne! rohanok zokogva,
halál tarol mindenütt! kidöntött ablakok talpraszökcent
szirmok táncoljatok! összeszakad a föld az éggel! a
szabadság az üvöltés világítótornya! az éhínség! halálnak
halála, megnyuvasztalak! lecsupasztott föld, sivalkodj!

belső filmed tengerében rohanó ősképed hirtelen
visszafordul és végigmér: valóban élsz?

a magasabb civilizációkkal gondolatban kell felvenni a
kapcsolatot
gyűjtsd ki gondolatrakétáidat!
gondolataink istenei vagyunk
miközben egy elhajított világot létünkkel építünk
ahol létünk csírázó növekvő gondolat
átjárunk belső világainkba rakétáink gyűjtőanyagáért
annak a világnak, amelyben a belső ösztönök isteniesülnek,
nem világa a mi világunk
ezért építünk a világból valóságot
álmaink isteneivel
ennek a valóságnak istene
az én álmom valósága

nyers élvezetem botrányosan feltarajló bűgő zöld spirálisáról
leszakadnak mind a felnőttek
és a valóság utolsó ragtapaszai
az első kenet monoton arcnélküli küszöbén túl
hadd tomboljanak a konkrét élőlények

testünk kegyelemdöfésai
egyenlő
a lélek egy falat kenyere
egyenlő
végtelen erő és lázadás
term. nagys.

tömeges párzás!
a távoli nagy dögök elhullásának ütemére

piros járdák láncolatát szétfeszíti az Ismeretlen
telepedj rám Vértelen Ajkú
halottak szelleme, vívd meg csatádat
mozduljon hát meg a szellem eleven járművében!
fokozatosan, szétáramolva, zsongva betöltjük világító

tudatunkkal testünket. lassan érezzük, hogy most már fénylő, vibráló minden porcikánk. óvatosan tovább merészkedünk a határokon, s hirtelen könnyebbé válva, kapjuk magunkat és huss! felröppenünk a mennyezetre. körbenézünk. testetlen erővé válva zsongunk együtt az atomokkal, mint ébredő fények forrása, magát váltó képernyő. fényekre vadászunk! erőközpontokra! betöltjük a termet tudatunkkal, majd vízszintesen-függőlegesen kiterjedünk az egész ház minden egyes kísérleti dobozára, érzékeljük az ember-héjak sürgés-forgását, általuk nem érzékelt belsőseges sugárzását. felfűzzük sorba az atomokat, a kövek kékesen himbálódzó belső tájait, a házfalak letörölhetetlen öröklét-geisztusát tudatunk élmény-folyamára. testetlen erőnk előzönlí a házat alapjáig. rázúdulunk a talpkőre, a pillérek pislákoló tudat-zsibbasztásával mérkőzünk. átgyúrjuk a ház szellemét mint hímes tojást. zúgva kiterjedünk a város hangár-tereire, a szántóföldekre, a humusz rögeinek bukkanóira, a mosolygó almákra. a bástyákba harapó csípős hajnalokba, az ismeretlen fogvacogtató hullámverésébe a vártákon. a zsinatoló tébláboló emberiségre. az űrbe. a Holdba. nagyítóüveggé válik az anyag. a teremtő térben a semmivel mérleghintázunk, az elevenbe vágva. magától terem az űr, felrikoltanak a napfelkeltére az elgémberedett pacsirták. képzeleted lassan ébredezni kezd, hogy benépesítse az űrt, hogy cikázó, átláthatatlan étellel töltsen meg a folyton fakadó semmi mindenségre éhes pórusait. már évszázadok óta vársz arra, hogy élhess, hogy itt lehess. évszázadok óta minden azért történt, hogy most mindent beleadhass a pillanatba. évszázadok óta azért éhezem, arra várok, hogy most megnyílhassak. évszázadok óta utazom életem felé, amit a legteljesebb tombolással, vakmerőséggel érdemeltem ki, csodával határos módon. a csoda most beigértetett. azért tettem mindent, hogy a pillanat eljöhessen. évszázadokon át sikítoztam a mámor

bizonyosságától, hogy mégis eljön majd a perc. hát most itt az örök pillanat! itt hipnotizálnak a kövek az elemek pápaszemes hétmérföldes zarándokok, mire is vagyok képes. van-e még kőtej, épülnek-e kastélyok a világ végén. Holdak Kelet felé. mérkőzés. beköltözni a szélbe, egy sasmadárba, ami ettől felröppen. fölropogtatja a Sarkcsillag láthatárig ereszkedő délibáb-tortáit.

itt napozunk a véges birodalmában. tágra nyitott szem. viharzó, titkos világ. mesterlövészek csendje. irány a végtelen. felharsannak a kürtök, kibomlik a térkép.